

[Hans Hansen (Rørby).]

Selv om Ministeransvarlighedsloven endogsaa indeholdt Dødsstraf, kunde han ikke opfylde det.

Jeg synes, Ministeren har haft en heldig Haand ved Udformningen af det foreliggende Forslag. Det er baade klart og rimeligt, og jeg finder det betydeligt bedre end Folketingsforslaget af 1910, bl. a. hvad angaar det Ansvar, som Rigsdagen maa have over for de Love, som Rigsdagen har vedtaget. Vi vil fra vor Side stille os velvilligt over for Lovforslaget. Vi vil naturligvis afvente dets Tilbagekomst fra det Udvalg, som nu bliver nedsat, men jeg kan ikke se andet, end at Forslaget, som det foreligger i Øjeblikket, opfylder de Krav, som man med Rimelighed kan stille til en Ministeransvarlighedslov.

Victor Pürschel: Jeg har med stor Interesse paahørt det meget interessante Indlæg, som mit Partis ærede Ordfører fremførte ved denne Lejlighed, og den overordentlige interessante Redegørelse, han fremkom med. Naar jeg alligevel tillader mig at tage Ordet her, er det, fordi der dog er en enkelt Betragtning, en Hovedbetragtning, jeg gerne vil gøre gældende, som ikke er kommet frem i nogen af Ordførernes Taler, og dernæst ogsaa fordi jeg jo, saaledes som Situationen er, næppe kan regne med at komme ind i Udvalget og derfor gerne vil have Lov til at gøre nogle Bemærkninger her om Lovforslagets Affattelse. Jeg har desværre ikke haft Tid til at gennemarbejde det saa nøje, som jeg gerne vilde have gjort det, og derfor kan det naturligvis ikke blive udtømmende, det, jeg her skal forsøge paa. Det vil Tiden heller ikke tillade, og det er jo ogsaa muligt, at der mod den Kritik, jeg fremfører, kan fremføres væsentlige saglige Indvendinger; men de vil jo saa sikkert fremkomme fra den højtærede Justitsminister, derom nærer jeg jo ingen Tvivl.

Man har her Gang paa Gang talt om det parlamentariske Ansvar som noget frygteligt og truende. Saaledes som det moderne parlamentariske Liv har udviklet sig her i Landet, er det jo dog saaledes, at saa længe et Flertal sidder, saa længe behøver Ministrene ikke at være bange for det parlamentariske Ansvar. Jeg har tidligere karakteriseret det, og hørte det med Glæde citeret af det ærede Medlem Hr. Krag, som en Moskusoksetaktik, som Ministeriet anvender, saa snart man retter et Angreb paa et enkelt af dets Medlemmer. Hvad er i Grunden det parlamentariske Ansvar? Hvis man vil være en lille Smule ondskafuld, og det kan jeg jo ikke altid

sig mig fri for at have en vis Tilbøjelighed til, saa kunde man jo sige, at det er Retten til at gaa af med Pension, og det er nu et Ansvar, som i visse Situationer i hvert Fald ikke forekommer frygtindgydende for en Minister; jeg kunde endogsaa tænke mig, at det vilde blive betragtet som det Forsøg, Molboerne gjorde paa at drukne Aalen.

Men det parlamentariske Ansvar er jo i høj Grad forflygtiget derved, at Regeringspartierne erfaringsmæssigt altid slutter Kreds om en Minister. Vi har jo set Ministre i dette udmærkede Ministerium begaa de mest himmelraabende Dumheder og dog blive omgærdet med hele den parlamentariske Kærlighed. Lovforslaget her har derfor ikke megen praktisk Interesse, saa længe kun et Flertal paa Rigsdagen kan rejse en Anklage, og saaledes er det jo efter det nye Grundlovsforslag. Det burde være saaledes, at et Mindretal af Rigsdagen — naturligvis ikke et lille Mindretal, men et virkelig betydende Mindretal — kunde rejse Anklage.

Men det Synspunkt, jeg gerne vil fremhæve, og som er den egentlige Anledning til, at jeg tager Ordet, er dette, at Udvalget efter min Mening først og fremmest har til Opgave at undersøge, om denne Lov er nødvendig. Er den nødvendig? Det maa afgøres ud fra det Spørgsmaal: Paa hvilke Punkter og i hvilken Retning bliver det Resultat, der naas efter Loven — hvis dette Lovforslag bliver til Lov —, afvigende fra det, der vil kunne naas ved den almindelige borgerlige Straffelov? Det maa i og for sig være ønskeligt fra et demokratisk Synspunkt, at man over for Ministre som over for enhver anden Borger i Staten anvender de samme Regler for Ansvar. Kun hvis man kan paapege, at det parlamentariske Liv paa enkelte Punkter gør et straffetligt Ansvar ønskeligt, som man ikke kan naa til efter den almindelige Lov, eller omvendt: gør et straffetligt Ansvar uønskeligt, hvor den almindelige Lov vilde medføre det — kun hvis det er Tilfældet, har en særlig Ministeransvarlighedslov sin Berettigelse.

Hvis man nu vil gennemgaa Lovforslaget ud fra dette, hvis man først vil se paa dets Historie, saa vil man se, at det, der var Drivkraften i de gamle Forslag til Lov om Ministeransvarlighed, var dette, at man vilde skærpe Ministres Ansvar ud over det, man kunde naa almindeligt. Det var det, der var Drivkraften. Dette Lovforslag fører, saa vidt jeg kan se, til det modsatte Resultat. Det fører til, at Ministre i visse Tilfælde slipper for Ansvar, hvor en almindelig Borger, hvis han handlede paa samme Maade, vilde blive straffet. Saa